

Dolors Garcia i Cornellà,
fotografiada fa pocs dies al parc del Migdia de Girona, la ciutat on va néixer el 1956./ MANEL LLADÓ

Històries sense edat

L'escriptora gironina Dolores Garcia i Cornellà, últim premi Barcanova, va iniciar fa 30 anys una sòlida trajectòria en la literatura infantil i juvenil

Així descriu l'escriptora Dolores Garcia i Cornellà la seva "situació ideal": "Passar-me una tarda a casa escrivint al costat del foc i, si plou, encara millor. Però haig de tenir moltes hores per endavant: puc arribar a escriure tretze hores seguides, parant només per dinar, de les 8 del matí a les 10 de la nit. I en un mes d'agost vaig escriure tres llibres. Això sí, abans d'escriure'ls hi havia pensat molt i m'havia documentat." Només

amb aquest grau de dedicació s'entén que una escriptora de "caps de setmana i vacances", que treballa com a tècnica d'educació a l'Ajuntament de Girona, hagi arribat a publicar més de seixanta llibres, majoritàriament de literatura infantil i juvenil, en trenta anys de trajectòria literària, des que el 1985 va guanyar el premi Just Manuel Casero, de la Llibreria 22 de Girona, amb la seva primera novel·la, *Albert*. "Quan era petita, jo era una nena tancada i introvertida que tenia el vici de la lectura, i em vaig ficar al cap que algun dia també escriuria un llibre, perquè volia saber què se sentia. A més, jo no coneixia cap escriptor i no sabia si eren reals, si existien. Jo sempre havia escrit molt, sobretot diaris, també alguns poemes, però mai cap novel·la. Quan vaig escriure *Albert* jo tenia ja 28 anys, treballava de psicòloga i tenia ja els meus dos primers fills bessons. Animada per una cosina meva, professora de llengua a l'institut Sobrequès, vaig tirar endavant la novel·la, però després no sabia què fer-ne, així que la vaig enviar al premi. A més, jo coneixia Just Manuel Casero, i fins i tot emocionalment

em venia de gust presentar-me al premi que porta el seu nom. Quan em va trucar en Guillem Terribas per dir-me que havia guanyat, no m'ho podia creure: el primer llibre i el primer premi." *Albert*, protagonitzada per un nen de 12 anys malalt d'esquizofrènia, era un llibre "per a adults", subratlla, tot i que ella no és gaire partidària d'aquestes etiquetes: "A mi no m'agrada tractar els nanos i els joves com si fossin lectors de segona categoria; per això em fixo molt en el llenguatge i mai no intento recrear la manera com suposadament parlen els nois i noies al carrer. Una cosa és el carrer i una altra cosa ben diferent, un llibre." El seu segon llibre, *El drac de Bagastrà*, va ser la seva primera incursió en la literatura infantil. "De seguida em vaig trobar molt bé escrivint per a nens i joves", diu. I va connectar bé amb ells: *El drac...* ja ha arribat a una vintena d'edicions i uns 70.000 exemplars.

El jurat del premi Barcanova de literatura juvenil, que Dolores Garcia i Cornellà va guanyar el desembre passat amb la novel·la *Diu-menge al matí, al peu del salze*, va destacar que "aquest és un llibre que tant poden llegir els

lectors adults com els joves”. *Diumenge al matí...*, que es publicarà al març –coincidint amb l’acte oficial de lliurament del premi– és, segons la seva autora, “un llibre força psicològic, amb un misteri que no es resol fins a les últimes pàgines”. La novel·la narra la història d’un grup de nois i noies que viuen “un sisè de primària molt revoltat, amb alguns casos de *bullying* a la classe”. L’escriptora ja havia tractat el tema de l’assetjament escolar a *La por que no s’acaba mai* (2005) i també es va endinsar en una altra qüestió poc tractada en la literatura juvenil, l’homosexualitat, a *Sense cobertura* (2002). Tornant a la història de *Diumenge al matí*, al peu del salze, aquells nois i noies van de colònies a una casa –inspirada en una casa de turisme rural de Vilobí d’Onyar (la Selva), on viu l’autora– i un professor intenta combatre les males vibracions que hi ha a la classe, proposant que cada alumne posi en un sobre tres coses: “Un objecte que simbolitzi el passat, un altre que representi el futur i un petit

“No m’agrada tractar els joves com a lectors de segona”, diu

escrit sobre una nosa o un dolor que vulgui deixar enrere.” Tots els sobres es posen en una capsula que amaguen a prop de la casa perquè hi tornin cinc anys després a obrir-la. I així ho fan alguns d’ells, quan ja estan estudiant primer de batxillerat i van a passar un cap de setmana a la casa de colònies, per obrir els sobres i descobrir qui va ser l’autor dels assetjaments.

Aquesta escriptora tan prolífica, que treballa sense agent literari i continua presentant-se a premis –n’ha guanyat 17 i ha publicat en una dotzena d’editorials–, sent predilecció per les seves novel·les històriques ben documentades, com ara *Lesclau del Mercadal* (2004) i *Serena* (2012), ambientades respectivament en la Girona del segle XIV i la Barcelona del segle XV. L’any passat també va publicar *Els nens del Born*, un encàrrec de Publicacions de l’Abadia de Montserrat, i per als més petits està fent la col·lecció de contes El Bornet, d’El Born Centre Cultural, amb una dotzena de títols previstos, la meitat escrits per ella i la resta, per Jordi Llavina.

A la Dolors li agrada anar als col·legis a parlar amb els seus joves lectors (“Quan ho faig se’n van tots els maldecaps”) i té “uns 50 bolsos fins al juny”. Ha voltat per tots els Països Catalans i últimament ha descobert la videoconferència, però continua preferint el contacte directe amb els lectors. I encara li queda temps per crear contes personalitzats per a grups escolars que li encarreguen una aventura protagonitzada pels alumnes i el seu mestre. *

Pop cremat amb ràbia ‘punk’

Totes les bondats que ja apuntaven els seus dos treballs precedents, *Defectos personales* (2012) i l’EP *Las tres Gracias* (2013), un petit caprici gravat amb Joan Colomo i Senior i el Cor Brutal, es confirmen en el nou àlbum del músic olotí Xevi Pigem, l’excel·lent *De desnudos y desconocidos*, un disc “totalment de banda”, a diferència dels anteriors, gravat amb la implicació absoluta dels músics del seu grup, La Casa en Llamas: Carles Vidal, guitarra, també conegut per Tom Hagan, i els recuperats Without, i els també garrotxins Manel Serra (guitarra), Francesc Palmero (bateria) i Dani Toledo (baix). “El fet d’haver treballat prèviament amb ells en directe ha influït molt en el disc, que s’ha enre-

avaricia de Ramón), *De desnudos y desconocidos*, *El santo al cielo*, *Fumarse la razón*, *Cerca del fin* i *Al final todo arde*. Segons el seu autor, són cançons que tracten temes tant personals com socials, que parlen de relacions però també de política i fins i tot de religió, això sí, a la seva peculiar manera. *Tan puta* o *El perro de San Roque* (la avaricia de Ramón) parlen, per exemple, d’un sistema polític i social que degenera per moments. “*Duermes a mi lado sólo cada cuatro años y quieres saber si aún sigo por ti, en fin...*”, canta a *Tan puta*, i a la faula sobre l’avarícia que és *El perro de San Roque* afirma que “*no tiene rabo, algún hijo de puta se lo ha robado, medio perro se ha quedado y ahora hay alguien con dos rabos*”.

‘DE DESNUDOS Y DESCONOCIDOS’
Xevi Pigem & La Casa en Llamas
Discogràfica: WAFF
(We are from Fargo)

Xevi Pigem,
envoltat pels músics
de La Casa en
Llamas. LEILA CHERIFI

gistrat gairebé sense postproducció: el que es va gravar és el que sona en el disc, no hi ha retocs.”

Va ser Joan Colomo, productor de *Defectos personales* –de fet, el van gravar gairebé en tàndem amb l’autor– qui va animar en aquesta ocasió Xevi Pigem a treballar amb Mau Boada (Esperit!). “Em va agradar molt la producció que en Mau va fer per a *La figura del buit*, d’El Petit de Cal Eril. A més, tenia la sensació que les meves cançons podien sonar massa pop i en Mau m’ha ajudat a fer un pas més enllà, per fugir dels llocs més tradicionals”, explica Pigem. Primer es van gravar totes les bateries del disc a Ca l’Eril (Guissona), però el gruix del disc es va enregistrar a l’Estudi d’en Tete, d’Olot, amb en Mau col·locant els micròfons en els llocs més insospitats de l’estudi. Autèntica experimentació sonora al servei d’unes cançons directes i punyents. Per ordre d’aparició, *Bien muertos los dos*, *Tan puta*, *El perro de San Roque* (la

Això sí, en Xevi aclareix –perquè ja hi ha hagut gent que li ha preguntat– que el Ramón Rodríguez que cita la canço no és, en absolut, The New Raemon. Tant Xevi Pigem com els músics de La Casa en Llamas acrediten un passat més o menys remot en diferents bandes de *hardcore* melòdic, així que no és estrany que les cançons de *De desnudos y desconocidos* respirin un cert esperit *punk*, no estilísticament parlant, però en la ràbia que emanen alguns dels textos. “M’agrada cuidar una mica les lletres, que sempre hi hagi un cert missatge al darrere i, si és possible, buscant un punt còmic.”

Xevi Pigem actuarà el 6 de març a l’Almo2bar de Barcelona, juntament amb Mau Boada, a la presentació d’ElMini, el festival olotí al qual sempre ha estat vinculat Pigem des dels seus inicis en solitari. De fet, el 28 de març també oferirà un concert acústic a ElMini, i tornarà a tocar a Olot en format de banda, el 8 de maig a El Torín, amb Projecte Mut. *